

PAILIN

พิมพ์ครั้งที่ 2

กรรม สนอง กรรม

รวบรวมเรื่องราว
ของสังคมไทยในปัจจุบัน
ในแง่ของ “เวรกรรม”
ที่ไม่ต้องรอถึงชาติหน้า
มันก็ตามมาทัน!

.....
เสนาะ ส.กระเช้าเพชร

กฤษฎา สวนอง กฤษฎา

เสนาะ ส.กระเช้าเพชร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เสนาะ ส.กระเช้าเพชร.

กรรมสนองกรรม.--กรุงเทพฯ : ไพลิน, 2548.

112 หน้า.

1. กรรม. I. ชื่อเรื่อง.

294.31883

ISBN 974-455-905-5

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ที่ปรึกษากฎหมาย

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

ออกแบบปก

ศิลปกรรม

พิมพ์

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

อนันต์ แยมเกษร น.บ., น.ม., น.ศ.ม.

สมบัติ สุทธิจิตร

วังไพร สีสังข์

เสนาะ กระเช้าเพชร

สุริรัตน์ เข็นหลวง สุพรรณษา อินวงศ์ ศิริพร พงศ์สันต์วิภา

วัลลญา บางมด นิชาธาร ขำเลิศ

ม-ะ-จ-ง

Moo-wan

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

ISBN 974-455-905-5

9 789744 559050

★ ราคา 88 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ปัจจุบันความเชื่อในเรื่องของกฎแห่งกรรมกำลังจะเริ่มเหือดหายไปจากสังคมไทย อาจเป็นเพราะเทคโนโลยีที่รุดไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ทันกับกระแสเศรษฐกิจโลกก็เป็นได้ คนส่วนใหญ่จึงมักมองข้ามเรื่องกรรมดี-กรรมชั่ว ทำทุกอย่างโดยมุ่งหวังให้ตัวเองประสบผลสำเร็จเพียงอย่างเดียว โดยไม่สนใจว่าผู้อื่นจะเป็นอย่างไร แต่ถ้าสังเกตดูดีๆ จุดจบของคนพวกนี้ก็หาใช้ความสุขที่แท้จริงไม่

บางครั้งเรื่องเวรเรื่องกรรมนี้ถ้าเราจะเชื่อไว้บ้างก็ไม่ได้เสียหาย แต่ก็ไม่ควรไปงมงายจนไม่เป็นอันทำมาหากิน เราควรนำแง่คิดดีๆ จากความเชื่อพวกนี้มาปรับใช้

รับรองว่าท่านจะพบกับความสุขและความสบายใจ

หนังสือเล่มนี้ผู้เขียนได้ถ่ายทอดประสบการณ์ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องราวของกรรมและอดีตชาติ ที่ได้ประสบพบเจอกับตัวเอง หวังว่าจะสามารถสร้างแง่คิดดีๆ ให้แก่ท่านผู้อ่านเพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตต่อไป

ปรารภนาดี
บรรณาธิการ

คำนำ

ผมห่างหายจากการเขียนเรื่องเกี่ยวกับบาปบุญคุณโทษหรือที่ใช้คำว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เสียนานพอสมควร เนื่องจากต้องออกตระเวนหาเรื่องทั้งจากต่างจังหวัดและในกรุงเทพฯ กว่าจะได้แต่ละเรื่องมันยากเอาการอยู่พอสมควร เพราะมิได้รับฟังเพียงอย่างเดียวจากผู้ประสบเคราะห์กรรมนั้นๆ ต้องใคร่ครวญพิจารณาให้ถ่องแท้เสียก่อนว่าเขาเหล่านั้นเชื่ออย่างสนิทใจว่าเป็นกรรมที่ตนสร้างไว้แต่ชาติปางก่อนจริง

ซึ่งยังมีผู้ที่เข้าข้างตัวเองในความคิด หรือไม่เชื่อในบาปกรรมคงปล่อยไปตามเรื่องราวไม่สนใจอะไร แต่สำหรับผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า

"กรรมมีจริง"

อย่างไ้พวกขายยาบ้าผมว่ามันสร้างกรรมขั้นรุนแรง สมแล้วที่ต้องโทษหนัก สูงสุดถึงประหารชีวิต ก็สมอยู่หรอกเพราะร้ายว้ย ได้เสวยสุขอยู่บนความทุกข์ของเพื่อนมนุษย์ มีบ้านช่องใหญ่โต มีเงินทองมากมาย พอถูกจับโดนยึดทรัพย์สิน เห็นหน้าแต่ละคนเหมือนอมทุกข์มาตั้งแต่เกิด นักข่าวถ่ายรูปกลับอายก๊ล้วยขายหน้า ปิดป้องเป็นพัลวัน

ดังนั้นจึงควรสังวรเอาไว้ให้ดี เคารพกรรมมาถึงเมื่อไรจะรู้สึกขอเตือนไว้ด้วยความหวังดี

เสนาะ ส.กระเช้าเพชร

สารบัญ

ไอ้โงน มารศาสนา	6
ไอ้ซี้ถ่อ	20
ผลของกรรมที	36
หมาวัด	52
กรรมข้ามชาติ ตอน 1	68
กรรมข้ามชาติ ตอน 2	84
พระคุณแม่	98

■ ■ ■ ■ ■

ไอ้โถ้ย มารศาสนา

สังคมเดี๋ยวนี้ฟอนเฟะน่าใจหาย จำได้ว่าสักสามสี่สิบปีที่ผ่านมา ศาสนาแทบไม่มีเรื่องมัวหมอง เข้าใจว่าอยู่ที่ตัวบุคคลด้วยการ บวชนั้นเขาคึงใจเพื่อทดแทนคุณบิดามารดา ซึ่งชาวไทยเราถือ เป็นประเพณี หรืออีกส่วนหนึ่งจะหาสัจธรรมคำชูชีวิตทั้งของ ตนเองและผู้อื่น

ผมคนหนึ่งล่ะที่เข้าวัดด้วยใจปีติศรัทธา ผิดกับบางคนในปัจจุบัน ซึ่งมีเรื่องของผลประโยชน์ซ้อนเร้นอยู่ จึงมีเรื่องราวเกิดขึ้นดูจะบ่อย มากระหว่างพระกับฆราวาส

จะด้วยสาเหตุของความเจริญเข้ามาในชีวิตไวเหลือเกิน วัฒนธรรมฝรั่งชาติตะวันตกหลังไหลเข้ามาอย่างไม่หยุดยั้ง และพวก เราชาวพุทธก็รับเอามาใช้แทบทุกขนชั้นวรรณะ โดยเฉพาะวัยรุ่นที่ พ่อแม่ตามใจ ปล่อยปละละเลย บางคนภูมิใจด้วยซ้ำ ลูกสาวลูกชาย เข้าสังคมชั้นสูงที่เรียกว่าไฮโซอะไรนั่น ซึ่งคนแก่วัยผมไม่รู้จัก

เดี๋ยวนี้เข้าไปดูเถอะ ในวัดเต็มไปด้วยโทรทัศน์ วิทยุโอ แผลอๆ มีเครื่องคอมฯ ไล่เล่นอินเทอร์เน็ตด้วยซ้ำ ผมยังเดาต่อไปอีก พระเกือบ ทุกรูปในยามต้องมีโทรศัพท์มือถือถือ รูปไหนไม่มีอาจถูกเย้ยหยันว่า เชย มาเข้าเรื่องที่จะเล่าให้ผู้อ่านฟังดีกว่า

เช้ามีวันหนึ่ง หลังจากที่ผมออกกำลังกายซึ่งปฏิบัติอยู่เป็นประจำเดินผ่านตลาดจึงคิดอยากเสี่ยงโชคบ้าง เลยแฉะแผงขายลอตเตอรี่ ไม่ใช่บ้าหอยห๊ะครับ ตั้งใจซื้อเป็นประจำงวดละหนึ่งใบ เพื่อถูรางวัลที่หนึ่งได้เป็นเศรษฐีโดยไม่ต้องทำงานกับเขาบ้าง เพราะเป็นการพนันที่ถูกกฎหมายและวันนั้นห่วยออกพอดี

กำลังยีนหาเลขที่ตามซื้อมาแล้วเกือบ 2 ปี แต่ไม่เคยออกเลยสี่เหลืงแวนเข้าตา ที่แรกคิดว่าเป็นคนใส่เสื้อสี่เหลืงหาซื้อลอตเตอรี่เช่นเดียวกับผม ที่ไหนได้กลายเป็นพระรูปหนึ่งยืนด้านขวามือ แต่จะใช่หรือเปล่าไม่รู้เพราะห่มจีวร ต้องคิดว่าพระไว้ก่อน ท่านเบียดเสียดมองหาเลขอยู่ก็นึกปลงอนิจจัง

“โห จะให้ลูกศิษย์มาซื้อก็ได้ ทำไมต้องมาเอง เห็นแล้วมันเศร้าเหลือเกิน”

ผมหมดกะจิตกะใจที่คิดอยากรวย ค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ท่าน เมื่อผู้เฒ่าทยอยออก กระซิบแคไ้ได้ยินเพียง 2 คน พระกับผม

“ท่านครับ อยากรวยเหมือนกันหรือ” ไม่แนใจเสียแล้ว พระจริงหรือพระปลอม หันมาตาดู จ้องหน้า พุดเน้นใส่ผม

“เอ็งล่ะ ยีนหาอะไร”

“เลขที่ต้องการครับ” ผมเอ่ยเสียงค่อย

“อยากรวยใช่ไหม” ท่านซักต่อ

“ครับ” ผมตอบตามจริง เพราะไม่กล้าโกหกพระ

“แล้วถามข้าทำไม” ท่านตะคอก

“ก็ท่านเป็นพระ ผมขรวาส ผิดกันนะครับ” ผมเถียงจนคนขายมองหน้า

“พระรวมมั่งไม่ได้หรือไง” ท่านถาม

“อ้าวเป็นนั่นไป” ผมคิดขณะมองท่านอย่างไม่เกรงอีกต่อไป เพราะเห็นการกระทำตั้งแต่เดิวนั้น ไม่ใช่พระแน่

ผมไม่ต่อล้อด้วย หยุดหาเลข เพื่อดูพฤติกรรมของท่านที่ถามหาเลขตามต้องการจากคนขาย หญิงหน้าแดงพยักหน้าพร้อมดึงลอตเตอรี่จากกระดานส่งให้ท่านฉบับหนึ่ง ซึ่งปีกนั้นผมเห็นแล้ว มีประมาณยี่สิบใบน่าจะได้ เพราะเป็นเลขชุด คนห่มเหลืองส่ายหน้าบอกผู้ขาย

“เอาครึ่งหนึ่งของปีกนั้น”

แม้คัลลอตเตอรี่รับทำตาม ความจริงแล้วไม่น่าจะขายให้ ถ้าไม่เห็นแก่เงิน แต่อย่างว่าแหละครับ การค้าการขายไปโทษใครไม่ได้เขาทำมาหากิน

ผมดูท่านนับเงิน และคิด โอโฮ ท่านกล้าจริง สิบใบหนึ่งพัน (หอยชุดต้องแพงกว่าธรรมดา) เราแค่ใบเดียว 90 เสียตายแทบแย่

คนห่มเหลืองมองหน้าผมเป็นเชิงเยาะเย้ย เพราะท่านยิ้ม แถมยักคิ้วนิดหน่อย ก่อนเอาลอตเตอรี่ใส่ย่ามและเดินจากไป ทนอัดอั้นกับการกระทำไม่ไหว กระซิบคนขาย

“มาซื้อประจำหรือครับ”

“ใคร พระเมื่อกี่นี้หรือ”

“ใช่ครับ”

“คะ บางงวดยี่สิบใบเขียวนา”

“ท่านเอาเงินมาจากไหนไม่รู้ล่ะ” ผมพูดยิ้มๆ กับคนขายระหว่าง
ส่งเงินค่าลอตเตอรี่

หญิงเจ้าของแผงไม่ตอบ คงรำคาญผมที่สอดรู้จะชักไปเพื่ออะไร
เลยเดินกลับบ้านระยะทางเกือบกิโล ก็นึกมาตลอดเงินเดือนไม่มี ค่าขาย
ก็ไม่ได้ แล้วเอาเงินมาจากไหนกันวะ ชื้อห่วยเป็นพัน หรือทางบ้าน
ของผู้นั้นรวยให้มาบวชแก้บน จึงมอบไว้ให้ใช้มากมาย

นึกคิดขึ้นมาได้เมื่อกี้คนขายบอกมาซื้อทุกงวด เอ๊ะ งั้นต้องอยู่
วัดใกล้ๆ แถวนี้นะงั้น ดัดสินใจเดินย้อนกลับไปตาม จึงได้รับคำตอบ
อยู่ใกล้ๆ กับที่ผมไปวิ่งนั่นเอง

**ได้การละ ต้องรู้ให้ได้พระจริงหรือพระปลอมกันแน่
หากจริงยอมบาปจะต่อว่าเสียหน่อย อะไรกันบวชแล้ว
ยังมีกิเลสอยากรวย**

ถึงบ้านอาบหน้าจใจเย็นขึ้นเยอะ สวมเสื้อคอกลม กางเกงขายาว
เพียงลวกๆ ไปวัดนั้นทันที เดินเรื่อยๆ ผ่านหลายกุฏิ

“เอ ไม่เจอชะละมัง” ผมคิด และคงต้องหาเด็กวัดสักคนแล้วถาม
ผ่านทางลาดปูนไปอีกสองสามกุฏิ เจอพอดีกำลังเลี้ยวเข้ามาหนึ่ง รีบ
เข้าไปจับมือเจ้าเด็กเริ่มเป็นหนุ่ม แล้วถามว่า

“ไอน้อง จะรีบไปไหนหรือเปล่า”

“ซื้อของครับ” หมอนั่นตอบ

“นำมีเรื่องจะคุยด้วย ไปซื้ออะไรไกลไหม”

“ไม่ไกลหรอกครับ เดี่ยวมา”